

ნინო ხინთიბიძე

დაღია შიგა და...

ბათუმი
2015

Ե՛րեւ Ե՛րեւո՛ւնէ՛ս 2015
քրէ՛տն Զի՛տե՛նքը՛ցա՛տս Ե՛րեւո՛ւնի
Ձե՛ռը՛նք Ե՛րեւո՛ւնի Ե՛րեւո՛ւնի
Կը՛նքը՛ց, Ե՛րեւո՛ւնի
„Ե՛րեւո՛ւնի Ե՛րեւո՛ւնի“ ...

Զե՛ռն Զե՛ռնի Ե՛րեւո՛ւնի
Ձե՛ռը՛նքը՛ցա՛տն, Ե՛րեւո՛ւնի Ե՛րեւո՛ւնի
Ե՛րեւո՛ւնի Ե՛րեւո՛ւնի.

Ե՛րեւ Ե՛րեւո՛ւնէ՛ս „Զի՛տե՛նքը՛ց-
Ե՛րեւո՛ւնի“ Ե՛րեւո՛ւնի Զի՛տե՛նքը՛ց.

Ե՛րեւո՛ւնի Զի՛տե՛նքը՛ց Ե՛րեւո՛ւնի Զի՛տե՛նքը՛ց
Ե՛րեւո՛ւնի Զի՛տե՛նքը՛ց Զի՛տե՛նքը՛ց Զի՛տե՛նքը՛ց.

Ե՛րեւո՛ւնի Ե՛րեւո՛ւնի Ե՛րեւո՛ւնի Ե՛րեւո՛ւնի
Ե՛րեւո՛ւնի Ե՛րեւո՛ւնի Ե՛րեւո՛ւնի Ե՛րեւո՛ւնի.

ღრო მოვა და...

უცხო ლანდი ჩაიქროლებს, ჩაიქროლებს და კიდევ
ცრემლის წვიმას აიტაცებს და ღრუბლებში
დაჰკიდებს...
სულის ტკვილს ამოიცივებს, ლუსკუმ ღამეს
გაჰფატრავს,
სევდის ფერად აშლილ ფიქრებს ფურცელ-ფურცელ
გაჰფანტავს...
საით ჩემი ოცნებები განა ფრთები აკლდა მას?
ზღვის ტალღები განუწყვეტლივ ენარცხება
აკლდამას...
სიცივეა და სიკვდილის სუსხი ბერავს შორიდან,
ღრო მოვა და განკურნების წამალს თვითონ
მომიტანს,
უცხო ლანდიც ჩაიქროლებს, ჩაიქროლებს და კიდევ
ცრემლის წვიმას აიტაცებს და ღრუბლებთან
დაჰკიდებს...

1999 წელი, 8 მარტი

მთვარე

მთვარე ნაბად მოხურული,
თეთრ ღრუბლებში მონანავე
თითქოს ღამეს წინ მიუძღვის,
როგორც ბრძენი მექარავნე.

ტბა მთვარის შუქს აირეკლავს
როგორც ხარბი სარკე სხეულის,
მოედება ნაპირს ვერცხლი . . .
შლის პოეტი ღამის რვეულს.

ქედმაღალი ცის მნათობი
კვლავ ჩაუკრავს მიწას თვალებს
ის სიჩუმის მეუფეა,
ის დარაჯობს უკუნ ღამეს.

1998 წელი, 8 მარტი

ქარი ნაპირს ემოქრება,
ტალღას უქცევს მხარს,
„ზღვის ფერი გაქვს თვალები და...“
სხვანაირი ხარ...
იცრემლება ცა,
თუ მანანა ცრის,
ტუჩებს რაღაც მოუხერხე,
გრანიტივით ცივს...
ქარი ღმუის უბოღიშოდ
ერკინება ზღვას,
გული უფრო ცხელია და
სხვანაირად ფქვავს...
ქარი მაინც ველურია,
ერკინება ზღვას...

1999 წელი, 8 მარტი

ღამე

მოვა ღამე გარინდული, სევდიანი ღამე,
ციურ ნებას დაუყვება, შემოადებს კარებს,
ნელი კრთომით გაივლის და დაბრძანდება ტახტზე
ვერცხლის გვირგვინს დაატარებს ვარსკვლავებით
ნაჭედს,
შავ მოსასხამს მთვარის შუქი კრავს ერთიან სვეტად
ღალის თვალთვ ვერ ამშვენებს მეფის სამოსს
მეტად...
მეც მონა ვარ ამ მბრძანებლის, მაგრამ ლექსებს
ვბედავ
ერთი საყდრის ნათელ შუქში მოძღვრის სახეს
ვხედავ...
ფხიზლობს, ნაზად დაიჩოქებს, ლოცვას იწყებს
ჯვართან,
ამბობს: - ღმერთო დაიფარე სამწყსო ყოველ ავთან...
ნელი სიო შეატოკებს გაზაფხულის ვარდებს...
მღვდელი წყნარად, მოწიწებით თავს დაუკრავს
ხატებს...
ნიავი კი ნელა-ნელა კვლავ შეარხევს სანთელს
ღრუბლის კვამლი განაზებით ეკარება მთვარეს
ჩუმი ღამე ებრძვის სანთელს, ბნელი ებრძვის ნათელს
იდუმალი საფარველი ფარავს ნათელ მთვარეს...
ცრემლიანი ღვთის მსახური ცას მიაჰყრობს თვალებს,
კრძალვით ითხოვს წვეროსანი აჰატიონ ღამეს. . .

2009 წელი, 19 აპრილი

მეგონა თითქოს მიხმობდა ქარი,
არ ვიცოდი და ვიდაცამ მითხრა...
ღვთის სიყვარული რადაც მეტია...
და მზეში იშვა ზღვის ტრაგედია.
სული მონანულ სარკმელში მიმზერს,
რადა მაშფოთებს თოვს ჰარმონია...
გულის წადილი ამიხდა თითქოს,
ცუდი სურვილი მე არ მქონია.
და ძგერდა გული ვით მელოდია
სულს სიყვარულში ტოლი ჰყოლია...
მეტის სურვილი მე არ მქონია,
ღვთის სიყვარული ცუდი როდია?
გულს ეკითხება გონება ცივი
ფილოსოფოსთა ნაღვაწი მიკვირს,
მეცნიერების კოსმოლოგია
და სახარების ქრონოლოგია...
ნეტავი უღვთოდ ასე როგორ ვძლებთ
და არ გვაოცებს ფანტაზგორია...
ადამიანში მიზანტროპიზმი,
სულის კუნჭულში მელანქოლია?
უსიყვარულოდ სიკეთე მაინც
ყალბაბანდი და ლოთი მგონია
აზრებს გვიწეწავს მიზანტროპიზმი
და გულს გვიკაწრავს მელანქოლია.

2013 წელი, 2 სექტემბერი

სულის ძახილი

ო, რას გკარნახობს სული?
რას გეუბნება გული?
სითამამეა სრული
განვლო ცხოვრება რთული.
მე ავამტერე ქარი,
ლექსებს ავუბი მხარი. . .
მეაღერსება სიო
და მეფერება ქარი. . .
სულის ძახილი დამდლის?
თუ ნაბიჯები ჩქარი?
არ დავიღოები ამით,
არ შევჩერდები წამით,
მაინც ავუწყობ ფერხულს
დროის დინების ხარიზმს. . .
სულის ძახილი დამდლის?
თუ ნაბიჯები ჩქარი?
მეაღერსება სიო,
და მეფერება ქარი. . .

2009 წელი, 23 აპრილი

მე ჰი მხოლოდ სიყვარული მინდა

ო, მე შენი სიყვარული მათბობს
და მზეც ისე იცქირება ციდან,
რომ ყვავილებს სურნელებას ათოვს,
ოქროს შუქი იღვენთება მთიდან. . .

არემარე გაბადრულა თითქოს,
ატმებს სითბო ეფერება ფრთხილად. . .
იებს სწორედ გაზაფხული ახსოვთ,
მე ჰი მხოლოდ სიყვარული მინდა.

2007 წელი, 8 თებერვალი

გამაღვიძა აისმა. . .
შორი ხმა რომ გაისმა,
შენი სახე მომაგონა
აღისფერმა მაისმა.
მერე იყო ღვინის სმა. . .
ამიტაცა ხალისმა,
გამახსენა თბილისმა
ნარეყარი თილისმა.

2008 წელი, 9 ოქტომბერი

საით წავიდე სულო ამაყო?
ვერ გაგექცევი წუთით...
დაუნდობელი წუთისოფელი
არ მაჰატიებს წუხილს...

2004 წელი, 28 თებერვალი

ბათუმური საღვთობა

მთისწინეთის დათოვლილი მწვერვალები
და სერები თეთრი თოვლით ნაფიფქი...
მზის სხივების ოქროს ღვარით დაფენილი
მუხების და ფერიების ნაფიქრი...

ფერდობიდან მზის ისრები ცურდებიან,
ტბიდან კრთება არეკლილი ნამქერი...
თვალეზა სჭრის წყლის ლივლივა ზედაპირი,
სიციცაგე მკვეთრი შუქით ნაფერი.

ნურის ტბასთან მოსეირნე ქართველები,
გული ნაზი სიყვარულით ნავსები...
მოსაღხენი ადგილები სანაქებო
და ჰინსავსე ტკბილი ღვინის თასები...

ბათუმური სიხალისით ანთებული
ახალგაზრდა მონავარდე წყვილები,
ნურის ტბასთან მოსეირნე ქართველები. . .
მოსაღხენი ადგილები სავსებით.

გამეტებით იცოდებინ სასმისები

სადღეგრძელო შეისმება ნაქები:-
„მაღლით ღმერთი შეგეწიოს საქათველოვ,
დაილოცა ქვეყნად შენი გამჩენი“.

2005 წელი, 24 იანვარი

თეთრი ღამე

ო, თვალეებში ჩაყურსულა თეთრი ღამე,
სასთუმალნი მოლოდინის ცრემლით ვნამე. . .
სარკმელიდან შორს ვუჭვრიტე ციურ მნათობს,
ჩაღვენთილი სანთლის შუქი ახლაც მათობს.

თეთრი ფიფქი დასცვენიათ ატმის ტოტებს,
ხეთა შორის გაზაფხული დააბოტებს.
ვარდის კოკრებს შერჩენიათ ვერცხლის ცვარი,
იასამანს უბოდიშოდ ირჩევს ქარი. . .

შინდის ყვავილს დაეკონა ნაზი სიო: -
აგრე კარგი ვისი ხარო არ ვიცო?
ლოურჯ დალალებს უთამაშებს ტურფა იას
და ისიც კი თავს დაუხრის ამაყ ნიავს.

2004 წელი, 27 დეკემბერი

ჩავიდა მზე და ჩამოწვა ღამე,
თან მოიტანა ვარსკვლავთა ჭარი...
გარინდულ ყლორტზე ნიავი დაქრის,
ნაბიჯი ისმის შორი და ჩქარი...

მოდიან თითქოს თქვენთან ფიქრები,
დაჭრილმა გულმა შესწყვიტა გლოვა?
ჩურჩულებს ქარი მარტო ვიქნები...
დაფნის გვირგვინი უჩუმრად მოვა.

გავიდნენ წლები დროთა და ჟამთა...
ხელავლით ყოფას კარგთა დ ავთა,
გულმა სიკეთის კეთება გთხოვა
და ნელა იწყო ქადარამ თოვა.

2003 წელი, 17 მარტი

ივლისი

ივლისია და ზაფხულის მწვავე სიცხე ხურდება,
მწვანე ხეთა ფოთლები კი, მაინც არა ხუნდება.
გრილი სიო დაიქროლებს, წყნარად არახუნდება,
თეთრი ღრუბლის ნისლეებს მოყრის, ზეცა დაიქუხება.

დედამიწას ორთქლი ასდის, ოხშივარი არ წყდება.
ზეციურის დასალოიერს ბინდი გადააწყდება...
მზე ღრუბლებში იკარგება, ნეტა რატომ არ წყრება?

საავდრებლად წარბშეკრულ ცას ეპარება დაისი,
ხის ფოთლებზე წვიმის შხაპი მარაშურით გაისმის.
სიო თითქოს მიჩუმათდა, თითქოს უმალო განაზდა
და მიწაზე წვიმის ფარდა დაეშვება ანაზდად.

2007 წელი, 8 ივლისი

საქართველო

წუთისოფელი არ ჩაივლის უსიხარულოდ
არ გაცვდება სიყმაწვილე უსიყვარულოდ.
ჩემო რწმენავ, ჩემო ენავ, ჩემო მამულო
ტანჯული გულის ვარაყ მკერდში ამოქარგულო.

ეს ჰატარა მიწა-წყალი ვისი წილია?
ადამის გული ამისათვის ძაღზე მწირია.
სარწმუნოებას გვიქადაგებს დიდი ილია,
ვისაც თავი სამშობლოსთვის გაუწირია.

შენი ღრობა - გარდასული წლები უებრო,
რამდენი ომი, ჭირ-ვარამი გადაგიხდია,
დაჰყრობასა და დევნილობას შენაგუებო
შენთვის სიცოცხლე მე ზვარაკად შემიწირია.

2012 წელი, 6 იანვარი

ღრუბლიანი ცა აპირებს ტირილს,
აღბათ გაიგო ჩემი გულისა.
და თუ კი ხვალაც არ მოხვალ კრძალვით,
გეტყვი არ მჯერა სიყვარულისა...
თუ ეშხიანი შენი თვალები
მომანათებენ შუქურს ელვისა,
ამ სევდიანი გულის ნაპერწკალს
ჩააქრობს ბინდი შელამებისა.
დღეს შენი სახე შემომეფეთა
ეს წყარო არის შთაგონებისა
და შენ მოგიძღვნი ამ მცირე ბჭკარებს
რაც რომ სულივით შემომეთვისა:
„მოდი, გეძახი ათას წლის მერე,
დამნაცვროს ელვამ შენი ტანისა
ვარდის ფურცლების ნიშანი არი;
და დრო ახალი ჰაემანისა!...“

2010 წელი, 2 დეკემბერი

ვარსკვლავთა ვერცხლმა ბინდი დააცხრო,
ღრუბლები თეთრად გაჰკვრიან ზეცას.
მინდა გარუქო მთელი სამყარო,
შემოგატარო ჩვენი პლანეტა.
შენი ტურები ისევ მებრძვიან
თავსდატეხილი ქარიშხლებივით,
მე სიყვარულმა თათით დამტორა
გაგიყებული მურა დათვივით.

ქენებას მიყევ, ჩრდილმა გამასწრო

ვერ დავეწიე, ვერც გავეჭეცი. . .
მოვერცხლილ მთვარეს მივეცი გული
და მან გაიგო მისი სათქმელი.

2003 წელი, 7 მარტი

ციხურის ზარები

სიკვდილზე ფიქრმა გალია დღენი,
გავიდნენ წლები შესაზარები. . .
მწარე ღალატმა დახარა ფრთები,
ახლაც კი რეკენ ციხურის ზარები.

ვერ შეგელევი სიცოცხლევ ტკბილო,
თუნდაც კარები დაახშონ მტილო;
თუნდაც მომხვიონ მძიმე საბლები,
გაბეჭევი და დაგემალები.

სწრაფად გამშორდი სამარევ გრილო,
გადი, გასწიე ცივი ხელები,
მხოლოდ მაშინ თუ მომეგრანგნილო
ანგელოზებს რომ მივეახლები.

2011 წელი, 20 მარტი

რა ვქნა ჭალარა შემომერია,
წლები ტაატით შემომელაია.
მკაცრი დინება ვერ მომერია
ცხოვრება ჩემი მეზობელია. . .

წლები გაფრინდნენ, წავიდნენ ჩქარა,
თითქმის სიბერე შემომეჰარა.
ახალგაზრდობა ან ვინ მომჰარა,
ან დედამიწა ვინ აარქარა?!

არ მინდა თოვლმა ისევ იფიფქოს,
არ ვიცი სწორედ რაღა ვიფიქრო,
რატომ გაფრინდნენ დღეები ჩქარა?
ან დედამიწა ვინ აარქარა.

2009 წელი, 12 აპრილი

შორი მაისი

შორი მაისი დამცქერის თავზე
ნათელი მთვარე ფიქრად იღვრება,
გრილი ნიავი დაჰქროლოებს ბალებს,
ბუნება ჰყვება გამოღვიძებას.

ღრო მოვა წახვალ ღამის ნისლეზად,
დავრჩები ობლად დამიბინდდება,
ვცდილობ გავიგო უშენოდ შთენილს
საით წამიღებს უხვი დინება.

ამიყოლიეს მწუხრე ფიქრებმა,

მე სასიცოცხლოდ ვებრძვი ძველ განცდებს. . .
მხოლოდ ვიკითხავ როდის იქნება?
რომ სიყვარული დაგვირგვინდება.

მე ღმერთმა შემქმნა და მან მიწება,
ეს სიყვარულიც არის ქმნილება,
ღრო მოვა განცდა დამავიწყდება. . .
უფალმა თურმე ასე იწება.

2012 წელი, 3 აგვისტო

ღობის საღვთობრივო

დაო თვალი ხარ დისაო,
ამომავალი მზისაო. . .
შენის ღამაზი ენითა
გული მევსება ღებენითა.

შენით ვარსკვლავნი კრთებიან,
„მთვარე უმღერის ღელიანს“
ია და ვარდი იშლება,
ბუღბუღნი შვებით თვრებიან. . .

ნორჩო კოკორო ბაღისა,
მადლობელი ვარ ღმერთისა,
რომ შენისთანა ასულის
ღობა მარტო მე მეღირსა.

2007 წელი, 20 იანვარი

პოეტი

ლექსი იბადება, როცა პოეზია
მიჰყვება დასასრულს. . .
მაშინ ამღერდება, როცა პოეტი
იპოვის აღსასრულს. . .
მიეც-მოეცია მთელი ეს ქვეყანა,
თუ ვერა გაუგე, ჭირი მოგჭამა. . .
ლექსი მითესია, ხარობს პოეზია
მთელი ეს ქვეყანა მიეთ-მოეთია.

2014 წელი, 20 ოქტომბერი

დედას

დედა შენ დამბადე,
დედა შენ შემქმენი...
შენით ცოცხლობდიან
ნაღდი პოეზიის
დიდი მესვეტენი.
დედა შენი წყრომა
ვარსკვლავს მიემთხვია...
იგი ვინც გიყვარდა
ხელეებზე გემთხვია.
სევდამ მიაშურა
მსუბუქ პოეზიას,
როცა ურითმობა

„დედა შენთან მინდა“ -
ტიტინებს ჰატარა...
ბრუნავს დედამიწა
ნაპირი გამქრალა.
დედის მოგონებით
მზე ისევ ასხივებს,
დედის მოგონებით
ცა წვიმებს აწვიმებს...
მკერდთან განაბული
ვფიქრობ მხიარული:
მანც ვერა ვძლები
დედის სიყვარულით.

2004 წელი, 20 ოქტომბერი

სულმა ლოცვა კვლავ ინატრა
სულმა ლოცვა კვლავ ინატრა
ღმერთთან ერთობა სურს,
მოყავისფრო თვალები დახრილან,
ბაგე არ იხსნება - დუმს.
ჩუმი ჩურჩულიც ლოცვაა,
ყოველი სულთქმა ესმის
ღმერთს!

ისევ ვდუღუნებ წყნარად და
ვითხოვ ღვთისაგან ერთს: -
მინდა მსოფლიო მშვიდობა,
რომ აღარ სტყორცნიდნენ მებს. . .
რომ ყველა, დიდი თუ პატარა
შეჰტალალებდეს ღმერთს!

2004 წელი, 14 მარტი

ღეჟსი

როცა ბაბა შეისვენებს,
გააბოლებს ყალიონს,
ღეჟსი კვამლად უნდა იქცეს,
მიეგებოს ალიონს.
მაშინ ნენეც დაუყვება
მოქსოვს წინდებს ჭრელასა,
რითმის გუდა გადავკიდოთ,
სახედარსა „ჭრელასა“.
ღეჟსი უნდა შეეჭიბროს აკაკის და შოთასა,
სულს მოითქვამს პოეზია,
დაისვენებს ცოტასა.
მისი რითმა უნდა იყოს მწყობრი მწყობრთა წყობასა
დაესმგავსოსო ტაბიძის - ლამაზ სიტყვის კონასა.

ღეჟსი უნდა მიიანობდეს, ხმიანობდეს, უბნობდეს

ენა უნდა წყლიანობდეს, ჭილიკს ცოტას უთმობდეს.
სიყვარულით ამოენთოს სათქმელი და უთქმელი,

აყვავდეს და გაიხაროს, როგორც მწვანე ურთხმელი.
პოეზიის სიყვარულით ბევრი ბედავს წერასა,
მაგრამ ლექსი არ გამოსდის აუტანია წერასა.
ამიტომაც გალაქტიონს მიბაძეთ და მისდიეთ,
რომ არ ჰგავდეს თქვენი ლექსი უთვიმსტომო
ინდიელს.

ჰოდა ნენეც დაუყვება, მოქსოვს წინდას ჭრელასა,
რითმის გუდა გადავკიდოთ სახედარსა „ჭრელასა“,
როცა ბაბა შეისვენებს გააბოლებს ყალიონს,
ლექსი კვამლად უნდა იქცეს შეეგებოს ალიონს.

2014 წელი, 14 მარტი

ოგონლი სული

ტკივილი მკლავს, დაჭრილია ეს ტანჯული სული,
ჩემს სარკმელთან აღარასდროს მოვა გაზაფხული . . .
სიმწრისაგან იკუმშება დაღარული გული,
მეწვის თვალი ცრემლით სავსე, ცვარით დანამული.
მომავლის ფიქრს ვერ აქარწყლებს უამიერი ყოფნა,
მარტოობის, ჭირის განცდის ფიქრმა გადამთოვა. . .
ვინ გაიგებს დარდს და ვარამს, ვინ შეისმენს თხოვას?
მტერი დუშაშს გააგორებს, ჭორი წყურვილს მოკლავს.

ღმერთო შენ ერთს გევედრები დამიდევნი ფარად,
შემიწყალე მე გლახაკი - ბაგეს ლოცვა ფარავს;
შეისმინე ჩემი ღმერთო ცამდე სწვდება გლოვა. . .
მომიტყვე ყოველგვარი ღმერთო შეცოდება.
წამიკითხავს როგორია ცხელი ცრემლის ძალა:
მუხლმოდრეკით გევედრები არ დამტოვო ცალად.
მოგვანიჭე მხევლებს შენი უჭირველი ხანა,
ეს იქნება ამ სიცოცხლის დასასრული განა?
გაგრძელებს სიხარული, მაღალ ცათა თანა,
სად არ არის არცა ურვა, არცა სულთქმა თანა,
არამედ არს სიხარული მაღალ ცათა თანა.
მაინც მინდა შეგევედრო სიმშვიდითა სიკვდილს,
ღმერთო მეტი მწყალობელი ჩვენ არავინ გვივის.
დაგვიფარე ღმერთო ყველა აგვაშორე ავს,
მიგვამთხვიე შენებურად დიდ სიკეთის მადლს,
მუხლმოდრეკით გევედრები, რახან შეგწევს ძალა,
მოგვანიჭე მხევლებს შენი უჭირველი ხანა.
ურცხვენელი აღსასრული, დგომა ყველა
წმინდანთანა.

2008 წელი, 9 ოქტომბერი

ზამთარი

თეთრ ბურუსში გახვეულა არემარე,
თოვლი მოდის ციდან.
ფანტელები ცვივა, ცვივა
ფიფქი ერთი ციდა.
თეთრ ნაბადში გამოხვეულ მიწას სძინავს,

მზემ თვალეები გააჭყიტა ოქროსფერი
ბზინვარება, თოვამ.
არ იღარდოთ ჰაწაწინა ბელურებო
გაზაფხული კვლავაც ისევ მოვა.

2015 წელი, 7 იანვარი

მზის რასვლა ბაზაფხულოზე

გაზაფხული გვეწვია,
აჭიკჭიკდა მზეწვია;
მზემ თვალეები ჩაგვიკრა
სხივი წამოგვეწია...
მოეხვია იას და
ნაზად ჰირზე ემთხვია. . .
მზემ სხივები დახარა
გაუწითლდა დაწვია,
მერე გაუჩინარდა
და საღამოს გვაწვია.

2015 წელი, 11 იანვარი

მოყვარულთა საუფლოში

მოყვარულთა საუფლოში
ლექსი ლექსსა თაობდა,
ფიქრის გროვა მეწვეოდა
რითმა რითმას არ თმობდა.

თუ ვი კატამის სვიდეტდი

სტრიქონები ვარგოდა,
სიტყვა სიტყვას მიჰყვებოდა
სათქმელი მას გაჰქონდა.
რაც შევითხნე, რაც ვეწვალე
ყველა ლექსად გამოგდა.
პოეტობას იბრალებსო
სიამაყე დაობდა. . .
განა უხვი სტრიქონები
ურითმიბით დაობლდა?
რაც შევითხნე, რაც ვეწვლე
გულის სათქმელს ამბობდა.

2012 წელი, 22 დეკემბერი

გამომც. რედაქტორი: მანანა წულუკიძე
საგანმნათლებლო ორგანიზაცია
“მწიგნობარის” ღირექტორი
თჰერატორი: ქეთევან ხინთიბიძე
კორექტორი: მზევინარ ძირკვაძე

წიგნის ზომა 20.5X14.5
ფიზიკური თაბახი 60X84
ტირაჟი 60

წიგნის გამოცემა უზრუნველყოფილი
იქნა „პოლიგრაფი 2010“ მიერ

ISBN 978-9941-0-8141-5

